

Chủ đề: *Chức vụ của Ba-na-ba và Tít liên quan đến chức vụ của sứ đồ Phao-lô.*

Trọng tâm: Trong thư gửi cho Hội Thánh ở Ga-la-ti, sứ đồ Phao-lô đã nhắc đến hai người có liên quan đến chức vụ của mình, để mọi người trong các Hội Thánh tại Ga-la-ti nhận biết tình trạng thuộc linh của hai người đó có liên quan đến chức vụ của mình, vì thế cho nên chúng ta cũng phải có sự hiểu biết về hai người này. Ba-na-ba (Barnabas) là một trong những tiên tri và những người dạy Lời Chúa trong các Hội Thánh tại thành An-ti-ốt trước khi Sau-lô (Phao-lô) trở lại với Chúa. Sau khi Sau-lô trở lại cùng Chúa, thì Ba-na-ba đã đưa Sau-lô (Phao-lô) đến thành Giê-ru-sa-lem để gặp các sứ đồ của Đức Chúa Jê-sus Christ. Vì công việc của Hội Thánh tại An-ti-ốt phát triển mạnh và công việc trở nên nặng nề, nên các sứ đồ tại Giê-ru-sa-lem đã đồng ý để Sau-lô với Ba-na-ba thì hành việc truyền giáo tại thành An-ti-ốt. Ga-la-ti đoạn 2:1 chép: **Sau đó mười bốn năm, tôi lại lên thành Giê-ru-sa-lem với Ba-na-ba, có đem Tít cùng đi nữa.** Sự trở lại thành Giê-ru-sa-lem lần này của sứ đồ Pha-lô và Ba-na-ba có Tít cùng đi, là để báo cáo với hội đồng của Hội Thánh bao gồm các sứ đồ của Đức Chúa Jê-sus Christ tại thành Giê-ru-sa-lem về công việc truyền giáo giữa dân ngoại tại vùng Tiểu á, trong đó có đảo Sip (nước cộng hoà Sip ngày nay) trong vùng biển Địa Trung Hải, là quê hương của Ba-na-ba. Vào thời điểm đó, Hệ thống Hội Thánh Tin lành chưa chấp nhận dân ngoại được coi là Hội Thánh, nhưng qua các báo cáo của Ba-na-ba và Phao-lô về công việc của Đức Thánh Linh cùng các phép lạ và các ân tứ thuộc linh được ban cho những người tin Chúa trong những người ngoại qua chức vụ của Ba-na-ba và Phao-lô, thì bấy giờ các sứ đồ trong hội đồng đã hiệp ý cầu nguyện và được Đức Thánh Linh tỏ cho họ biết rằng, muôn dân sẽ được gọi là dân của Đức Chúa Trời, nên sau chuyến đi này của Ba-na-ba và Phao-lô, thì Phao-lô và Ba-na-ba có trong tay các sắc chỉ và quyết định của hội đồng chấp nhận những người ngoại tin Chúa đều được chấp nhận theo như Lời Chúa đã phán qua thiên sứ của Ngài rằng: **Thiên sứ bèn phán rằng: Đừng sợ chi; vì này, ta báo cho các người một Tin Lành, sẽ làm một sự vui mừng lớn cho muôn dân; ấy là hôm nay tại thành Đa-vít đã sanh cho các người một Đấng Cứu thế, là Christ, là Chúa.** Tin lành của Nước Đức Chúa Trời không chỉ dành cho dân Y-sơ-ra-ên trong xác thịt, nhưng là cho muôn dân, tức là chủng linh hồn nào sẽ tin đến Danh của Đức Chúa Jê-sus Christ mà hầu việc Ngài. Khi khánh thành đền thờ của Đức Giê-hô-va tại Giê-ru-sa-lem, vua Sa-lô-môn đã cầu xin Đức Giê-hô-va rằng: **Vả lại, về người ngoại bang là người chẳng thuộc về dân Y-sơ-ra-ên của Chúa, nhưng vì Danh lớn Chúa, vì cánh tay quyền năng giờ thẳng ra của Ngài, họ sẽ từ xứ xa đi đến hướng về đền này mà cầu nguyện, thì xin Chúa từ trên trời, là nơi ngự của Chúa, hãy đủ nghe, và làm theo mọi điều người ngoại bang ấy cầu xin Chúa; hầu cho muôn dân trên đất nhận biết Danh Chúa, kính sợ Ngài như dân Y-sơ-ra-ên của Chúa, và biết rằng cái đền này mà tôi đã xây cất, được gọi bằng Danh Chúa.** Kinh-Thánh tham khảo: 2 Sử ký 6; Ê-sai 11; Lu-ca 2; Công vụ các sứ đồ 11;

Chủ đề: *Chức vụ của Ba-na-ba và Tít liên quan đến chức vụ của sứ đồ Phao-lô.*

Trọng tâm: Tít là người ngoại, nên mặc dù được tháp tùng Ba-na-ba và Phao-lô đi đến Giê-ru-sa-lem, nhưng Tít vẫn chỉ là người giúp việc cho hai người hầu việc Chúa mà thôi, vì Tít vẫn không hoàn toàn đầu phục sự cai trị của Đức Thánh Linh, nên chính Phao-lô đã từ chối làm phép cắt bì cho Tít, bởi Phao-lô biết sự Tít muốn cắt bì không phải vì mục đích đầu phụ luật pháp của Đức Chúa Trời mà là cho lợi ích của xác thịt. Chúng ta thấy thư của sứ đồ Pha-lô gửi cho Tít, nhưng thư đó cũng được viết cùng với thư sứ đồ Phao-lô gửi cho Ti-mô-thê nên có những câu văn giống nhau và có sự so sánh giữa đức tin của Tít và Ti-mô-thê, mà các thư đó sứ đồ Phao-lô viết để khích lệ Tít và Ti-mô-thê. Tít cùng với Ti-mô-thê đã cùng đi với nhau trong chuyến công tác tại thành Ê-phê-sô, rồi từ đó Tít được sứ đồ Phao-lô cử đến thành Cô-rinh-tô để tiếp nhận những sự cứu trợ từ Hội Thánh tại Cô-rinh-tô đem tới thành Giê-ru-sa-lem đã giúp đỡ các thánh đồ nghèo tại Giê-ru-sa-lem. Sau chuyến chuyển hàng cứu trợ cho Hội Thánh tại Giê-ru-sa-lem, Tít đã tới Ma-xê-doan để gặp sứ đồ Phao-lô, rồi từ đó tên của Tít không được nhắc đến nữa. Vì Tít còn ham muốn những sự tự do và muốn làm những công việc mình muốn, không theo ý Chúa, nên người đã cùng với một số người tổ chức lập Hội Thánh tại Cờ-rét (Crete) là đảo lớn đông người nhất của Hy-lạp) và vì lý do đó mà các sứ đồ lại bỏ Tít. Lá thư của sứ đồ Phao-lô gửi cho Tít đó là viết vào khoảng năm A.D 66-67. Thông tin cuối cùng về Tít được chép trong thư sứ đồ Phao-lô gửi cho Ti-mô-thê, khi sứ đồ Phao-lô đang bị cầm tù lần thứ hai tại Rô-ma. Mục đích sứ đồ Phao-lô nhắc đến tên của Ba-na-ba và Tít trong thư gửi cho những người tin Chúa tại Hội Thánh ở Ga-la-ti, ấy là để mọi người trong Hội Thánh biết rõ chức vụ của ông có liên quan đến Ba-na-ba và Tít, bởi vì có những sự việc đã xảy ra mà những tin tức truyền miệng của người ta có thể gây nghi ngờ, bởi trong thời kỳ đó, việc thông tin bị hạn chế và chậm, nên việc chính tay của sứ đồ Phao-lô gửi thư cho Hội Thánh là rất quan trọng, để khích lệ mọi người trong Hội Thánh và giúp mọi người nhận biết chức vụ của tôi tớ Chúa là rất khó khăn. Trong khi thi hành chức vụ, Đức Thánh Linh sẽ tỏ riêng cho mỗi người được Ngài chọn biết công việc mình phải làm và các ơn được ban cho mỗi người cũng khác nhau, nên lượng đức tin của mỗi người cũng khác nhau, vì thế cho nên sẽ có những sự va chạm xảy ra, như chính sứ đồ Phao-lô đã phân rẽ với Ba-na-ba vì Ba-na-ba đã mang theo Giảng Mác, là cháu mình đến đảo Chip-rô, còn sứ đồ Phao-lô thì đem Si-la cùng đi với mình tới Sy-ri và xứ Si-li-si. Kinh-Thánh tham khảo: Công vụ các sứ đồ 15; 2 Cô-rinh-tô 8 & 12; Tít 1; 2 Ti-mô-thê 4;

Chủ đề: *Lời chứng của sứ đồ Phao-lô về những sự mâu nhiệm và quyền phép được tỏ ra bởi Đức Thánh Linh.*

Trọng tâm: **Tôi vâng theo lời tỏ ra mà lên đó, phô bày Tin Lành mà tôi đã giảng trong người ngoại đạo ra cho anh em; lại phô bày riêng cho những kẻ có danh vọng hơn hết, kẻo sự chạy của tôi trước kia và bây giờ hóa ra vô ích chẳng.** Phần nhiều người tin Chúa có xu hướng tôn trọng chức vụ của những người hầu việc có thâm niên theo Chúa, hoặc có địa vị, có chức vụ trong hàng ngũ người hầu việc Chúa, thay vì trông cậy vào những sự tỏ ra của Đức Thánh Linh. Vì thế cho nên quyền phép của Tin lành thật đã bị hãm ép bởi chính tư tưởng trì trệ không chịu đổi mới của những người mang danh người tin Chúa, không chịu noi theo Đức Thánh Linh. Sứ đồ Phao-lô đã chép rõ mục đích ông được Đức Thánh Linh sai đến thành Giê-ru-sa-lem để tỏ cho những người **có danh vọng hơn hết**, tức là những người đã ở cùng với Đức Chúa Jê-sus Christ trước khi Ngài trở về thiên đàng với Đức Chúa Cha. Cho đến kỳ sau rốt này, người ta vẫn giữ lễ thói này như những người tin Chúa tại thành Giê-ru-sa-lem khi xưa vậy. Điều mà Đức Giê-hô-va đã không tỏ cho các thầy tế lễ người Lê-vi trong Y-sơ-ra-ên, nhưng lại tỏ cho những người thuộc dân ngoại biết những sự mâu nhiệm về Hòm giao ước của Đức Giê-hô-va và chi phái tản lạc của Ngài bên kia các sông Ê-thi-ô-bi đó là bằng chứng về sự ghen tương của Giê-hô-va Đức Chúa Trời đối với những người mang danh người hầu việc Chúa, mang danh người tin Chúa, nhưng vẫn lấy bụng mình làm chúa mình, không chịu noi theo Đức Thánh Linh. Sứ đồ Phao-lô biết rõ sự Chúa đã chọn và kêu gọi mình, nên ông không bàn với thịt và huyết, nghĩa là ông trực tiếp vâng phục mạng lệnh của Đức Thánh Linh và làm theo. Vì thế cho nên giữa ông và Ba-na-ba đã phân rẽ nhau, bởi Ba-na-ba lấy tư cách cá nhân, uy tín cùng kinh nghiệm của mình để đem Giảng Mác theo mình đi truyền giáo, chứ không để Đức Thánh Linh cai trị sự chọn lựa này, vì thế cho nên kể từ khi Ba-na-ba phân rẽ sứ đồ Phao-lô, thì tên của Ba-na-ba không còn được nhắc đến trong sách Công vụ các sứ đồ nữa. Người tin Chúa trong mọi thời đại đều phải nhìn vào các dấu hiệu của Đức Thánh Linh ngay khi mình được nghe Lời của Đức Chúa Trời được rao giảng, dù những người đứng giảng đó là ai mặc dầu, thì người ấy vẫn còn thân thể xác thịt mình và vẫn có thể phạm sai lầm hoặc có những sự khiếm khuyết, nhưng những sự tỏ ra của Đức Thánh Linh thì không được phép giả mạo, vì Đức Thánh Linh đang hiện diện để chấn dất chiên của Ngài. Kinh-Thánh tham khảo: Sô-phô-ni 3; Giô-ên 2; Ma-thi-ơ 7, 1 Cô-rinh-tô 1;

Chủ đề: *Sứ đồ Phao-lô luôn cảnh giác với những người mang danh người tin Chúa, nhưng là giả mạo trong Hội Thánh.*

Trọng tâm: Trước khi trở về thiên đàng với Đức Chúa Cha, Chúa Jêsus đã cảnh báo cho các môn đồ của Ngài biết sẽ có các giáo sư giả, tiên tri giả lên vào Hội Thánh của Ngài, để lừa dối, để làm rối loạn và phá Hội Thánh của Ngài và Ngài cũng cảnh báo các môn đồ của Ngài phải tỉnh thức để qua các trái của chúng mà nhận biết. Trong thế gian vào thời kỳ sau rốt này, những sự giả mạo ngày càng gia tăng và tinh vi trong tất cả mọi công việc của loài người. Rất nhiều người tin có Đức Chúa Trời và tin có Đức Chúa Jêsus Christ, nhưng họ lại không tỉnh thức trước các Lời mà Đức Chúa Jêsus Christ đã phán, nên chính họ cũng trở thành giáo sư giả, thành tiên tri và cuối cùng đức tin của họ cũng trở thành giả theo điều lòng của họ muốn như vậy (mà không nhận biết đó là giả, là ác, là tội lỗi). Nhiều người tin Chúa nhầm lẫn giữa đức tin với sự tin, vì đức tin không đến và không thể được thành lập bởi sự người ta nhìn, nhưng bởi sự người ta nghe, là nghe Lời của Đức Chúa Trời được rao giảng (*hearing by the word of God* theo nguyên bản Hy-lạp). Lời của Đức Chúa Trời được chép trong Rô-ma 10:17 đó là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, là lẽ thật chứ không phải là lời văn tự chép trong Kinh Thánh. Người nào lấy sự tin theo trí hiểu của xác thịt mình để thi hành chức vụ hay là công việc mà người ta gọi đó là hầu việc Chúa, thì công việc của người ấy sẽ thất bại, vì Lời Chúa có chép rằng: *phàm làm điều chi không bởi đức tin thì điều đó là tội lỗi*. Sứ đồ Phao-lô đã từ chối làm phép cắt bì cho Tít, bởi Tít muốn cắt bì theo ý muốn của xác thịt mình, nhưng điều người muốn đó không đẹp lòng Chúa nên sứ đồ Phao-lô đã từ chối cắt bì cho người, vì phép cắt bì thật đó là sự cắt bì lòng bằng quyền phép của Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, chứ không phải là cắt bì bao quy đầu của nam, vì nếu người ta giữ phép cắt bì này như một giáo lý của Tin lành, thì những người nữ sẽ không được cứu linh hồn hay sao? Hay là người nữ được miễn trừ phép cắt bì? Chữ *mọi người nam trong Y-sơ-ra-ên* mà Đức Giê-hô-va đã phán đó là luật của sự thờ phượng trong giao ước cũ, còn trong giao ước mới thì luật của sự thờ phượng đã thay đổi là làm theo lẽ thật. Nghĩa là mọi sự đã được chép trong văn tự đó phải được hiểu và thực hành theo Đức Thánh Linh và theo lẽ thật, nghĩa là một chấm hay một nét trong Lời của Đức Chúa Trời đã chép trong Kinh Thánh là không được loại bỏ, mà người ta phải được nghe và phải được hiểu biết tất cả mọi sự đã được chép trong văn tự đó qua những sự tỏ ra của Đức Thánh Linh, là Thần Lẽ thật. Nếu tổ chức nào xưng mình là Hội Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ, mà không có lẽ thật thì tổ chức đó là giả mạo và những người cai trị các tổ chức đó không thể có được ấn chứng của Đức Thánh Linh Kinh-Thánh tham khảo: Sáng thế ký 17; Giô-suê 5; Giăng 4; Rô-ma 14; Phi-líp 3;

Chủ đề: *Quyền phép của Đức Thánh Linh bênh vực chức vụ của sứ đồ Phao-lô qua công việc mà ông đã làm, đã giảng.*

Trọng tâm: Sự thẳng thắn của sứ đồ Phao-lô khi nói về những người được người ta tôn trọng, tức là nói về những người đã làm môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ tại Giê-ru-sa-lem đó, đã không giúp ích gì cho ông, bởi những sự mà những người đó đã được nghe đó không phải là những sự mới, vì từ khi Đức Thánh Linh được ban xuống cho Hội Thánh của Ngài, thì từ đó lẽ thật mới được từng bước một tỏ ra, nhưng không phải cho tất cả, mà Đức Thánh Linh chỉ cho cho mỗi người tùy theo lượng đức tin mà Ngài phú cho mỗi người mà thôi, vì như sứ đồ Phao-lô đã viết, đó trong Đức Chúa Trời không có sự tây vị. Bởi vì những người được Đức Chúa Trời chọn làm kẻ hầu việc Ngài, đều được chỉ định từ trước thì sẽ được Đức Chúa Trời sử dụng theo cách của Ngài và cho kế hoạch của Ngài, dù về mặt tín lý chỉ có một con đường, một Đức Thánh Linh, nhưng những sự ban cho thì khác nhau và các ơn được ban cho cũng có những sự khác nhau về tầm thước, về quyền phép tùy theo sự kêu gọi và chính Đức Thánh Linh sẽ giúp cho các tội lỗi của Ngài nhận biết nhau để cùng hiệp một hầu việc Chúa. Dầu vậy, vì người ta còn sống trong thân thể xác thịt thì sẽ có những sự ham muốn khác nhau, và sẽ có những tư tưởng khác nhau và những tư tưởng khác nhau đó sẽ hạn chế người ta khi thi hành công việc mà Đức Thánh Linh giao phó cho. Đức Thánh Linh đã ấn chứng những người thuộc về Ngài qua sự xúc dầu, qua sự rao giảng cùng quyền phép của Ngài được tỏ ra qua chức vụ của những người đó, nên những người được người ta tôn trọng tại thành Giê-ru-sa-lem đó nhận biết những sự mà sứ đồ Phao-lô đã rao giảng đó là thuộc về Lẽ thật, nên họ chỉ nhắc nhở sứ đồ Phao-lô nhớ đến những người tin Chúa mà đang chịu cảnh khốn khổ mà thôi, còn những sự sứ đồ Phao-lô đã rao giảng, đã làm cho những người thuộc về dân ngoại đó, cũng như sứ đồ Phi-e-rô đã làm vậy, điều đó khiến cho những người đã từng sống và đi theo Đức Chúa Jêsus Christ nhận biết rằng, chức vụ của sứ đồ Phao-lô là đến từ Đức Thánh Linh, tức là Thánh Linh của Đấng Christ, chứ không phải bởi xác thịt. Sách Công vụ các sứ đồ cũng như các thư tín của sứ đồ Phao-lô được chép trong phần Kinh Thánh Tân ước đó là bằng chứng và là các dấu hiệu thuộc về công việc của Đức Thánh Linh cai trị trong các Hội Thánh của Ngài ở trên đất này, để dạy dỗ hết thảy mọi người nào sẽ tin đến Danh của Đức Chúa Jêsus Christ nhận biết những công việc của Đức Thánh Linh. Thế nhưng rất nhiều người mang danh là người tin Chúa đã không để ý đến, dù người ta có học, có đọc Kinh Thánh. Hãy nhớ rằng, những sự được chép trong không phải là tình cờ hay ngẫu nhiên, nhưng trong sự mưu luận mà Đức Chúa Trời cho phép những sự đó được chép xuống, để dạy dỗ hết thảy và qua những sự đã chép đó mà Đức Thánh Linh biết rõ lòng và trí tưởng của mỗi người đối với sự cai trị của Ngài. Vậy nên chúng ta phải để ý mà không vi phạm. Kinh-Thánh tham khảo: Dân số ký 11; Ma-thi-ơ 11; 1 Cô-rinh-tô 12;

Chủ đề: *Sự ngay thẳng của sứ đồ Phao-lô đối với những người giữ chức vụ hầu việc Chúa khi hoạt động trong dân ngoại.*

Trọng tâm: Sứ đồ Phi-e-rô (Peter - Sê-pha) đã phạm lỗi thỏa hiệp với dân ngoại tại thành An-ti-ốt, khi người ngồi ăn với dân ngoại theo cách của dân ngoại, như là ăn đồ ăn, uống đồ uống, hoặc phong cách nói chuyện trong bữa ăn như người ngoại. (An-ti-ốt - Antioch đã từng là thủ đô của Syria, sau đó thành thủ phủ của một tỉnh của vùng Tiểu Á, thuộc Rô-ma, cách Giê-ru-sa-lem 450 kilomet về phía Bắc). Khi sứ đồ Phi-e-rô thấy những người của Gia-cơ (em của Chúa Jêsus) đến, thì người sợ những người biết mà nói lại với Gia-cơ, là người trong hội đồng giáo phẩm của Hội Thánh tại Giê-ru-sa-lem. Ngay trong tư tưởng của sứ đồ Phi-e-rô khi đó vẫn còn có sự thỏa hiệp muốn được vừa lòng những người ngoại tại thành An-ti-ốt, vậy thì người khi rao giảng Tin lành của Nước Đức Chúa Trời, cùng các điều kiện mà mọi người tin Chúa phải có, phải tuân theo, phải đạt, hầu cho được vào trong Nước Đức Chúa Trời, thì thể nào mà người có thể khiến người ta phục Lời Đức Chúa Trời, trong khi chính người giảng lại vi phạm tiêu chuẩn phải nên thánh trong cách ăn ở của người hầu việc Chúa ở trước mặt dân ngoại? Cũng một lẽ đó, khi người tin Chúa chống lại sự nói tiếng lạ, khi người hầu việc Chúa nói rằng người ấy đang bị ung thư, hay là người nào xưng mình là mục sư mà chính người ấy đang mù, đang bị bệnh nặng, thì làm thế nào để những người chưa tin Chúa nghe Lời Chúa được rao giảng đó mà tin rằng Chúa có quyền khiến kẻ mù được thấy? Nếu có người chưa tin Chúa bị mắc bệnh, cần được chữa lành, khi được nghe về Tin lành quyền phép mà người ấy đến nhà thờ, nơi Hội-Thánh đang nhóm thờ phượng Chúa mà xin được cầu nguyện để chữa lành mình, mà lại nghe vị mục sư đó nói chính mục sư đó cũng đang bị ung thư, thì liệu người ta còn tin rằng Tin lành của Nước Đức Chúa Trời là có thật và có quyền phép chữa lành người bệnh được không? Ngày sau rốt này, dân ngoại nhìn vào các nhà thờ được xây dựng với các tên gọi khác nhau, thì người ta cũng không nhắc đến Danh của Đức Chúa Jêsus Christ cách tôn trọng như đáng phải có, mà người ta chỉ nhắc đến Danh Ngài bởi cả thế gian biết có Danh đó mà thôi và người ta gọi các nhà thờ, các tổ chức đó là “các tổ chức tôn giáo có đăng ký với chính quyền địa phương” mà thôi. Chẳng phải chỉ có điều sứ đồ Phi-e-rô đã làm khi đó là đáng trách, mà ngày nay có tới hàng triệu người mang danh là người giảng Tin lành cũng làm điều đáng trách này, bởi vì linh hồn họ đang ngủ, chưa tỉnh thức. Kinh-Thánh tham khảo: Ê-xê-chi-ên 22; Rô-ma 2; Ma-thi-ơ 23;